

María Torres Pérez*

L'article 19 de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea sobre la protecció en cas de devolució, expulsió i extradició

DIAPPOSITIVA 1

Hola, benvinguts. Soc María Torres i en aquest vídeo parlaré de l'art. 19 de la Carta de Drets Fonamentals, dedicat a la protecció en cas de devolució, expulsió i extradició.

DIAPPOSITIVA 2

Encara que és cert que tots els Estats tenen el dret a protegir les seues fronteres, el Dret de la Unió estableix que qualsevol entrada d'estrangers haurà de complir una sèrie de condicions i en cas contrari, podrà ser rebutjada mitjançant una decisió motivada sobre aquest tema. Recorda l'art. 19 de la Carta que, en el territori de la Unió, es prohibeixen les expulsions col·lectives, incidint en què "Ningú podrà ser retornat, expulsat o extradit a un Estat en el qual córrega un greu risc de ser sotmès a la pena de mort, a tortura o a altres penes o tractes inhumans o degradants".

Aquest article afona les seues arrels en altres textos normatius dels quals són part els Estats

Aquesta obra està protegida amb una [Llicència Creative Commons Reconeixement - No Comercial - Sense obra derivada](#)

Amb el suport del Programa Erasmus+ de la Unió Europea

* Professora Contractada Doctora de Dret Internacional Públic. Universitat de València (Espanya).

membres de la Unió, com el Conveni Europeu de Drets Humans, i en la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans, com s'assenyala en el document d'explicacions de la Carta, segons el qual "l'apartat 1 d'aquest article té el mateix significat i abast que l'article 4 del Protocol no. 4 al CEDH, referent a les expulsions col·lectives. El seu objectiu és garantir que cada decisió es base en un examen concret i que no es puga decidir mitjançant una sola mesura l'expulsió de totes les persones que tinguen la nacionalitat d'un Estat determinat (...) L'apartat 2 incorpora la jurisprudència pertinent del Tribunal Europeu de Drets Humans relativa a l'article 3 del *CEDH (nomenant dues sentències particulars: la sentència de 17 de desembre de 1996, Ahmed c. Àustria, i la sentència Soering de 7 de juliol de 1989).

Passarem a continuació a analitzar aquest contingut i abast, sense oblidar que, en qualsevol cas, la Carta estableix un sistema autònom dels altres i en aquesta ocasió, amb un nivell de protecció més elevat per a les persones que poden beneficiar-se d'aquest dret.

DIAPPOSITIVA 3

El primer apartat, el dedicat a la prohibició de les expulsions col·lectives ens obliga a qüestionar-nos què s'entendrà per EXPULSIÓ i quan la mateixa podrà qualificar-se com a COL·LECTIVA.

Encara que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea no ha entrat a considerar encara cap dels casos plantejats davant la seua seu com un cas de “expulsió col·lectiva”, podem recolzar-nos, com indica el propi article, en el significat i abast de l'article 4 del Protocol no. 4 al *CEDH, pel qual es garanteixen determinats drets i llibertats diferents dels ja inclosos en el Conveni i en el seu primer Protocol.

Com assenyalen les explicacions a la Carta, l'objectiu de l'article és garantir que cada decisió es base en un examen concret i que no es puga decidir mitjançant una sola mesura l'expulsió de totes les persones que tinguen la nacionalitat d'un Estat determinat.

Segons la jurisprudència de la Cort, es considerarà expulsió qualsevol mesura executiva que dugen a terme les administracions d'un Estat compel·lint a uns estrangers a abandonar un país, encara que les mesures es prenguen en alta mar.

L'expulsió per a ser considerada com a legítima haurà de complir amb els requisits de la coneguda com a Directiva de Retorn (Directiva 2008/115/EC) segons la qual la persona haurà de rebre una decisió individual motivada de tal rebuig en la qual se l'informe de l'expulsió, juntament amb la possibilitat de recurs sobre aquest tema.

Per col·lectiva, segons la Cort, s'entén qualsevol expulsió que afecte un grup de persones caracteritzat per circumstàncies comunes i

específiques al grup en qüestió. Referent a això, la Cort subratlla que no és suficient, per si mateix, rebre decisions semblants sempre que cada estranger haja pogut exposar individualment els seus arguments de manera prèvia a l'expulsió i les decisions adoptades hagen tingut en compte les circumstàncies particulars de cada individu.

DIAPOSITIVA 4

El segon apartat de l'art. 19 consagra per al dret europeu el conegut en dret internacional com a principi de "Non refoulement" o principi de no devolució, amb la particularitat que el Tribunal de Justícia de la Unió ha ja assenyalat sobre que tots dos principis no tenen el mateix abast, ja que el Dret de la Unió consagra una protecció dels estrangers més àmplia que la caracteritzada pel dret internacional, no admetent excepcions si perillen els drets fonamentals de la persona en qüestió i sempre tenint en compte els millors interessos de menors, la vida familiar, i l'estat de la salut mental i física de la persona sol·licitant.

Segons l'art. 19, per tant, no podrà retornar-se, expulsar-se o extraditar a cap persona a un Estat en el qual córrega un greu risc de ser sotmès a la pena de mort, a tortura o a altres penes o tractes inhumans o degradants. Tal risc, després de ser al·legat per la persona interessada, haurà de ser valorat de manera independent i rigorosa pels Estats, suspenent la instrucció fins a la resolució

efectiva, tant si es tracta de sol·licitants d'asil com si la persona que al·lega el risc no sol·licita tal estatus.

Aquesta protecció en el cas de sol·licituds d'extradició de ciutadans europeus haurà d'interpretar-se en el sentit que qualsevol sol·licitud procedent d'un tercer país, quan el ciutadà estiga exercint el seu dret de lliure circulació, haurà de ser denegada per qualsevol altre Estat membre quan el ciutadà córrega un greu risc (pena de mort, tortura o altres penes o tractes inhumans i degradants).

Aquestes proteccions hauran d'acréixer-se en el cas de menors no acompanyats. Segons el Dret de la Unió, l'interès del menor serà sempre el criteri que haurà de determinar qualsevol mesura presa en relació amb la seua persona, estant els Estats obligats a atorgar-los una especial protecció que s'adapta a la seua edat i a les seues condicions, assegurant-los un estàndard adequat de vida que protegisca la seua salut mental i física, i afavorisca el seu desenvolupament social, moral i espiritual.

DIAPPOSITIVA 5

Això és tot el que els havia de dir. Moltes gràcies per la vostra atenció.